

DEVAM EDEN YAZILAR

Hayrunnisa SARIOĞLU

Devam Eden Yazılar

Hayrunnisa SARIOĞLU, Muhammet ÇALIK, Metin KILIÇ, Hicran
DENİZLİ GÜLBOY, Necla BAYAT, Abdullah SARIOĞLU

Kapak Tasarımı

Dr. Enes BAŞAK

Mizanpaj

Fatih KIRMIZIGÖZ

Editör

Esmâ Nur Ayşe ÇELİK BAŞAK

1. Basım, Nisan 2024

ISBN

978-605-184-798-6

Yayınevi

SAGE Yayıncılık Rek.Mat.San.Tic.Ltd.Şti.

Kazım Karabekir Caddesi

Uğurlu İş Merkezi No: 97/24

İskitler – Ankara

Tel: 444 9 296

Sertifika No: 47603

Ankara/TÜRKİYE

Baskı

BİZİM DİJİTAL MATBAACILIK

SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Serhat Mahallesi Uzunyayla Caddesi

1128.Sok. No:6 Ostim/ANKARA

Tel: 444 9 296

Matbaa Sertifika No: 41356

Ankara/TÜRKİYE

bilgi@bizimdijital.com

www.kitapbastir.com

www.bizimajans.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz	5
1. Arkadaş	7
2. Kitaptaki Gizem	10
3. Kütüphane	13
4. Tebessüm	16
5. Denklem	20
6. Bağımlılık	26
7. Bir Pazar Sabahı	27
8. Kamos	29
9. Plütonyum	34
10. Güvenlik	38
11. Şerit	42
12. Ayasofya	44
13. Youtuber	49
14. Mağara	53
15. Ödev	56
16. Perdenin Ardındaki Sır	59
17. Denizden Gelen	62
18. Labirent	65

19. Mengene	71
20. Geçit	75
21. Yapay Zekâ Maxi	78
22. Orta ağdan Gelen	83
23. Hayalet Tren	90
24. Uzaydan Gelen Ses	94
25. Fabrikadaki Hazine	95
26. Demir'in Haylazlıkları	97
27. Elma Ağacı	100
28. Akasya Sokağı	103
29. ıkış	105
30. Balonla Yolculuk	107
31. atı Katındaki Sesler	109

ÖNSÖZ

Projemize başlamadan önce yazılar hep sonuca varıyor ve bir yerde burası olmamış dedirtiyordu. Birkaç hafta sonra, “Neden sonunu biz getiriyoruz, okuyan sonlandırsın her okuyanın kendi finali kendi mekânı, kendi hayali olsun.” dedik ve yeniden başladık. İlerledikçe yazdığımız yazıların sonlarını kendimiz de merak ettik ama tamamlamadık.

Her hikayemizi yaşamın bir parçası haline getirmeye özen gösterdik. Esere ruhunu veren öğrencilerimizin hayalleri oldu. Ve yarım kalan bu yazılarımızı sizlerin de desteğiyle en iyi şekilde en farklı sonlara kavuşturacağız. Bize en yakın ilçeden en uzak ilçeye kadar kitabımızın binlerce yazarı daha olacak. Öykülerimize çok sıcak, fantastik, edebi; bazen maceralı, bazen duygusal, bazen korkutucu ya da heyecan verici yazılar eklenecek.

Özellikle günümüzde azalan yazı alışkanlığına çözüm olması adına başlatılan bu proje öğrencilerimize yardımcı olurken, öğretmenlerimize dikte çalışmalarında da bir kaynak olmasını umuyoruz. Demiştik ilk projemiz olan “Yarım Kalan Yazılar”da. Ve bu projemizin devamını getirecek yazarları arıyorduk. İşte o yazarlardan biri olan Hayrunnisa Sarioğlu kitabımızı alıp devam ettirerek güzel ve başarılı bir çalışmaya el attı. Biz de merakla yazdıklarını okumayı beklerken herkese iyi okumalar diliyorum.

Kitabın çıkmasında desteklerini esirgemeyen değerli meslektaşlarım Sayın Necla Bayat’a, Sayın Metin Kılıç’a, Sayın Hicran Denizli Gülboy’a ve öğrencimizin velisi Sayın Abdullah Sarioğlu’na teşekkürlerimi sunuyorum.

Nice yeni yazarları edebiyatla tanıştıırıp Türk yazınına armağan etmek için Çarşamba Bilsen olarak gerekli çalışmalara devam edeceğiz. Okumak yazmanın ön koşuludur diyerek tüm okuyuculara saygılarımızı sunuyorum.

ARKADAŞ

Dersten sonra arkadaşlarımla çocuk parkına gitmek istedik. Son ders zili çalınca çantamızı topladık ve mahallenin arka sokağındaki parka doğru yürüdük. Burası terk edilmiş bir mahalle olduğu için parkta da kimse olmuyordu. Bu sebeple tüm oyun aletleri bize kalıyordu. Diğer çocuklar buradan korktukları için buraya uğramazlardı ve rahatça oynardık. Bugün ise her günden farklı bir şey oldu. Terkedilmiş evlerin birinin balkonundan bir çocuk bize doğru bakıyordu. Ela'yla birbirimize bakıp "Bu da kim" dedik. Daha önce hiç görmemiştik. Kim olduğunu merak ettik. Ve çantaları bırakıp terkedilmiş eve doğru yürüdük. Evin kapı ve pencereleri yoktu. Eskimiş ahşap çatılı ve tek katlı bir evdi. Evin içine girdiğimizde karanlık koridorlar bizi karşıladı. Çocuğu bulmak için balkona doğru yürüdük. Her yer sessizdi. Balkon bulduk ama çocuk orada yoktu. "Hadi diğer odalara bakalım". Bu iş eğlenceli olmaya başladı. Saklambaç oynuyor gibi oynuyor gibi hissediyorduk. Girdiğimiz bir odada duvarda asılı fotoğraflar gördük, inceledik. Balkondan bize bakan çocuğun fotoğrafıydı bunlar. "Burada ne yapıyor sence" dedim. Kimsenin kalmadığı yıllar önce boşaltılan bir mahaleydi burası. "Belki anıları vardır, belki oynamaya gelmiştir, belki sırları vardır". Tam bunları tartışırken arkamızda bir ses duyduk.

...

Bu ses ile birlikte hepimiz korktuk ve arkamıza döndük arkamıza döndüğümüzde o çocuk bir patırtı ile bir vazoyu kırıp hızlıca kaçtı biz de aklımızdaki soruları unutup hızlıca çocuğun arkasından koşmaya başladık ama çocuk o kadar hızlıydı ki onun hızına yetişemeyip çocuğu gözden kaçırmayı başardık hepimiz bir anda göz göze geldik ve Ömer "Arkadaşlar içinizde bu çocuğu daha önce tanıyan var mı?" Diye sordu Ela "Yani ben ilk defa görüyorum" dedi. Zaten içimizde bu çocuk daha önce hiç gören olmamıştı Eslem ise "Onu bunu boş verin de canım vazo gitti" deyince hepimiz gülmeye

başladık uzun bir süre güldükten sonra Berat "Yaa artık yeter ne kadar güldük biz çocuğun peşinden gitmiyor muyduk?" Diye sordu hepimiz bir anda koşmaya başladık nereye koştuğumuzu biz de bilmiyorduk ama koşmaya devam ettik Eslem ve Ela aniden durdu Ömer "Ne oldu niye durdunuz diye sorunca Ela "Şuradaki evin balkonla bakar mısınız? Dedi hepimiz balkona baktık çocuk oradaydı hemen balkona doğru koşmaya başladık evin yanına geldik aslında biraz korkuyorduk ama girmek zorundaydık Berat "Amma da korktunuz ha ilk önce ben girerim" dedi ve kapıdan içeri girdi arkasından Ömer "Hiç de bile ben korkmadım ki" dedi ve o da gitti arkasından Eslem ve Ela gitti ben de istemeye istemeye mecburen kapıdan içeriye girdim içeriye girişimle düşmem bir oldu nereye düştüğümü anlayamadım ama diğerleri de düşmüştü. Hepimiz şimdi karanlık bir odanın içindeydik Eslem Ela'nın koluna girmiş "Yaa ben çok korkuyorum" dedi. Tabii biz de korkuyorduk ama belli etmemeye çalışıyorduk. Cesur Berat her zamanki gibi "Korkmanıza gerek yok burada ben varım" dedi ama birden bir ses geldiğinde Ömer'in arkasına saklandı Ömer ise "Cesur Berat hani korkmayacaktık Eslem senden cesur çıktık" deyince Eslem "gerçekten de bu sefer öyle oldu" dedi. Ben "Ya siz onu bunu boş verin biz şu çocuğu bulalım" dedim öbürleri de "o zaman bulalım" dediler tabii ilk önce bu karanlık odanın içinden çıkmalıydık Ela "bence nereden düştüğümüzü bulalım sonuçta düştüğümüz yer deliktir" dedi bu güzel bir fikirdi ilk önce düştüğümüz yeri bulduk ama oraya nasıl çıkacaktık diye düşünürken Ömer "Birbirimizin üstüne binip çıkalım" dedi bizde tamam dedik ama demez olaydık Ömer ile Eslem hariç hepimiz çıkmayı başardık ama maalesef onlar orada kaldı. Berat "Ben bir merdiven bulup getireyim" dedi biz de onu beklemeye başladık neredeyse 20 dakika geçmişti ki Berat hala ortalıkta yoktu biraz çık daha bekleyelim dedik ama hala Berat gelmemişti tam o sırada bir çığlık sesi duyduk Ben " bence bu çığlık sesi Berat'tan gelmiş olabilir koşalım dedim Ela Hayrunnisa belki başka birinden gelmiştir dedi ama yine de çığlık sesinin geldiği yöne gitmeye karar verdik bana ya Eslem de orada bizi bekleyeceklerdi Ela ile yolda aklımıza kötü kötü şeyler getiriyorduk Ela biraz şom ağızlı olduğu için Ela'ya "Tamam artık sus ne kadar kötü düşünüyorsun"

dedim ve Ela da daha konuşmadı ve bir çığlık sesi daha duyduk emindik bu Berat'ın sesiydi artık çok yaklaşmıştık ve eski hırdavatların olduğu bir alana geldik içeride bir çocuk gördük bu bizim kovaladığımız çocuktan yanına da Berat vardı ve bir şeyle konuşuyorlardı biz hemen Ela ile içeriye atıldık Ela "Hıh işte yakalandım çabuk arkadaşımızı rahat bırak" deyip çocuğu itti Ben de kapıdan Berat'a gel işareti yaptım ve Berat "Yaa bi sakin olun düşündüğünüz gibi değil dedi ve berat'ı düşündüğümüz gibi olmayan şeyi sorduk Berat "Bakın ben merdiven aramaya çıktım ya buraya gelince bir merdiven gördüm ve onu almaya çalışırken düştüm bu yüzden dizim sıyrıldı bu çocuk da beni görüp yardım etti" deyince hepimiz biraz utandık ve çocuktan özür diledik Ben "Peki ya çığlık sesi kimden geldi?" diye sordum Berat "Hani düşüp de dizim sıyrıldıya o yüzden çığlık attım" dedi ve hepimiz çocuklar özür diledik çocuğun ismini Şahin olduğunu Ömer ve Eslem'e de anlattık onlar da Şahin'den özür dilediler Şahin ise "Benim yıllardır hiç arkadaşım yok ve bu yüzden arkadaş edinmeye çalışıyorum ama kimse benim yanına almıyor neymiş efendim ben kötüyümüşüm korkunçmuşum" dedi aslında bakılırsa hiç korkunç birine benzemiyordu ama peki ya O ev neden öyle kırık döküktü? Neden o çocuğun resmi vardı? Tabii ki çok merak ediyorduk ve kendi aramızda fısıldaşmaya başladık Ben "Evdeki o tablo neydi?" "Eslem" Vazo kimindi?" Ela "Niye ev kırık döküktü?" diye diye sormaya başladık en iyisi Şahin'e sormaktı ve sorduk da o da "Eskiden ailemle birlikte burada yaşırdık fakat bir gün uyandıgımda annemin ve babamın evde olmadığını fark ettim aradım taradım ama yoktular ben de herhalde gelirler deyip odama geçtim ama uzaktan bir vinç sesi duydum biraz korktum ve dışarı çıktım vinç evi yıkmaya geliyordu yıkmaya çalıştı ama komşularım durdurdular yani anlayacağınız bu ev eskiden bizimdi şimdi artık yeni bir eve taşındık ben de arada bir sıkılıp buraya geliyorum işte" dedi biz çok üzülmüştük ona artık bizim arkadaşımızsın dedik ve Şahin'in gözleri parladı ve bu macera ile birlikte müthiş bir "ARKADAŞIMIZ" oldu yani gülme krizlerimize bir arkadaş daha eklenmiş oldu.